

אש קדוש

גם הנדוש - קדוש!

תגלית היסטורית מרעישת:

מהו המיקום המדויק של 'שער השמים' המוזכר בפרשתן

והנה אנחנו מוצבים ארצה, אך קול שוועתנו מגיע השמימה, והנה אנחנו גם כשמוצבים ארצה, ניגון ליבנו מגיע השמימה. ובכל פעם שנביט מעבר לשגרת חיינו, נבחין פתאום שהמקום שאנו עומדים עליו קדוש. ונראה מחדש את כל אשר סביבנו, נבין פתאום הגיע היום ובעצם הנדוש קדוש, ואין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים' (בנימין לנדאו). געוואלד ממש! אם נתבונן בהנהגתו של יעקב אבינו האמורה לעיל, נבין שגם הנדוש, היינו הפעולות הרגילות וחסרות העניין כביכול, גם זה קדוש! ואז גם שם נעבוד בשמחה ובחשק לגלות את האור כמו יעקב אבינו בחשכת הלילה במדבר. וכמו בסיפור בו פתחנו, אין צורך לחפש סולמות וקיצורי דרך, כי הקב"ה נמצא איתנו כאן 'במקום הזה'!

הפרשה פותחת ב'ויצא יעקב' ואילו אחרי מה שקרה בלילה שינה הכתוב ואמר 'וישא יעקב רגליו', ורש"י מפרש שלאחר שנתבשר בשורה טובה נשא ליבו את רגליו ונעשה קל ללכת.

נראה לומר בדרך צחות אחר הדברים האמורים, שהשינוי בפסוקים מקבל משמעות נפלאה. בתחילה כתוב 'ויצא יעקב' כי בתחילה הוא התקשה לעזוב את ארץ הקודש שבה 'שער השמים', ולרדת לבית לבן, אך לאחר שנוכח שבכל מקום בו הוא עומד שם 'שער השמים' אז נשא ליבו את רגליו והלך בקלילות.

כאמור רעיון זה עלה לי בס"ד לפני כמה שנים, אך השבוע גדלה שמחתי עד מאוד כי מצאתי כדברים האלו בספר 'שיח שרפי קודש' בשם החידושי הרי"ם זי"ע על מה

שיש', דווקא שם הוא לא מחכה לסולמות, לקיצורי דרך, לזמנים מסוגלים, אלא דווקא ב'חיים עצמם' הוא מבקש וכוסף לגלות את ה'יתברך, ואכן תוך זמן קצר הוא זוכה ל'הנהגה' ניצב עליו' והוא מגלה שבמקום שהוא נמצא, שם זה ממש 'שער השמים'!

כלפי מה הדברים אמורים? כולנו מכירים בחיים את הזמנים ה'יבשים'.. השגרה השוחקת.. החורף המאיים.. וכן על זה הדרך. יש סוג מסוים של אנשים שלא מנסים להתמודד במצבים אלו אלא מחכים לזמנים 'מעניינים'.. לימים מסוגלים, לכל מיני סולמות, שיכניסו אותם ל'אורות'... אך יש סוג אחר של אנשים שמכל דבר עושים 'ענין'! מכל שחרית של יום אפור בבוך חורפי, וכן על זה הדרך מדברים פשוטים שבשגרה.

במבט שטחי צודקים הראשונים, מה העניין לעשות ענין מכל ענין בנאלי לכאורה? אך יעקב אבינו מלמד אותנו שלא ולא! דווקא בשגרה של החיים, במקום הנמוך שאנו נמצאים, בכוחות המוגבלים שיש לנו, שם אנו צריכים לגלות את הקב"ה, לעשות עניין מכל דבר גם אם הוא נראה פשוט וטבעי, כי כאן הוא המיקום המדויק של 'שער השמים'! 'אכן יש ה' במקום הזה'!

את ההשראה ליסוד הנפלא הזה קיבלתי לפני כמה שנים אחרי האזנה לשיר מיוחד שנכתב בראי פרשתנו, ובו הגדרה קולעת ליסוד זה:

'והאם שוב נמצא את המקום ונלון שם כשתפנה מעלינו השמש, העוד נחלום חלומות, ונוסיף לטפס סולמות ולרדת.

'אין זה כי אם בית אלוהים וזה שער השמים'

בתחילת הפרשה אנו נפגשים עם אחד הסיפורים העוצמתיים של בחיר האבות. יעקב אבינו יוצא מהארץ, נזכר שלא התפלל במקום שהתפללו אבותיו, חוזר ואז תוך כדי לינת שטח, הוא רואה בחלומו סולם ובו מלאכים עולים ויורדים, מתגלה אליו הקב"ה ומברכו, ואז מכריז יעקב כי המקום אשר הוא עומד עליו הוא אדמת קודש וזה שער השמים.

לפני שנרד לעומקם של דברים נפתח בסיפור נפלא:

כשה'פני מנחם' זי"ע היה ילד קטן פנה אליו אביו ה'אמרי אמת' זי"ע בשבת זו ושאלו מדוע יעקב ראה בחלום מלאכים עולים ויורדים והוא לא הצטרף אליהם? השיב הילד, הלא היה זה רק חלום... אך אביו הגדול שאלו בשנית, מדוע בחלומו הוא לא עלה בסולם? הילד הנבון השיב מה היה לו לעלות השמימה, הרי ה' ניצב עליו, ואם הקב"ה נמצא עימו כאן בארץ מה לו לחפש בשמים! והאמרי אמת שיבח מאוד את תשובתו.

איני יודע אם הדברים הבאים היו כוונתו של הילד.. אך חושבני שאם נעמיק מעט בסיפור, נמצא שיעקב אבינו מנחיל לנו פה יסוד חשוב לחיינו:

יעקב נמצא לבד, באישון ליל, באמצע המדבר, כשאבן מגינה על ראשו מפני המזיקים הרבים, ואז הוא רואה סולם! הפעולה המתבקשת היא לקפוץ עליו ולעלות, אבל לא ולא! יעקב לא עולה! הוא רוצה לגלות את הקב"ה דווקא בתוך החושך, באמצע המדבר, בלבד הכי גדול

שכתוב בתחילת הפרשה יעקב אבינו תיקן שם תפילת ערבית ככתוב 'זיפגע במקום', וכה אמר: 'יעקב אבינו תיקן תפילת ערבית להיות נעזר מתוך החושך, וזה היה פועל יעקב אבינו לדורות, **באם יהיה אדם מישראל יודע עד כמה מעשיו מגיעים, לא היה מבטל כלום**, שהוא מרבה שפע ושמחה בעולמות הגבוהים כמו שנא' והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו ואמרו במדרש פוחזים בו ורוקדים בו'.

והדברים צועקים בעד עצמם. שנזכה ללכת בדרכו של יעקב אבינו ולחיות את זה ממש, שגם הנדוש - קדוש!

שמרני כאישון בת עין

השבוע (י"ב כסלו) יחול יומא דהילולא קדישא של הרה"ק ר' אברום דב מאבריטש זי"ע בעל ה'בת עין' וידוע שהלימוד בספרו הקדוש מסוגל לפעול ישועות מעל הטבע, אז נביא בפניכם את פירושו על הפסוק הנ"ל.

ידוע שהדבר המרזי עליו מרבה ה'בת עין' לדבר בספרו הוא על מעלת ההשפלה וההכנעה וכך כשעלה לא"י אמרו לו תלמידיו מי ימשיך לנהיגנו? השיב להם באהבה 'תוכלו להמשיך להיות תלמידיי גם כשלא אהיה סמוך אצלכם, והוא ע"י שתדבקו בג' מידות שנוהרתי בהם מנעוריי עד היום והם: גסות הרוח, שקר, ולשון הרע.

וכך מסביר ה'בת עין' את הפסוקים בפרשתנו: יש שני סוגי יראה, יש יראה תתאה שהוא מחמת העונש ויש יראה עילאה שהוא המתיירא מהבורא כי הוא רב ושליט על כל עלמין, ובחינת יראה נקראת ארץ כי הוא בחינת השפלות כי ע"י היראה האדם נכנע לפני הקב"ה, ויראת העונש זה בחינת חוץ לארץ, אך יראת הרוממות זה בחינת ארץ ישראל, ואי אפשר להגיע ליראה עילאה אלא ע"י יראה תתאה והיינו ע"י עסק התורה ביגיעה רבה בשקידה והתמדה וע"י זה יתקדש המח ויגיע ליראה עילאה וזהו

שכתוב ויצא יעקב מבאר שבע, שעל ידי לימוד התורה בבאר שבע הלך חרנה, לשון חירות, ליראה עילאה.

וזה כוונת הפסוק אין זה כי אם בית אלוקים שלאחר שראה יעקב את הסולם שמוצב ארצה, המרמז שתחילת היראה היא מלמטה, ועולה עד השמימה ליראת הרוממות, אמר שיש כאן ב' אלוקים, דהיינו ב' סוגי יראה האמורים כי אלוקים הוא מרמז ליראה כנודע.

(והו תמצית מדבריו, אך בספרו הוא מאריך בזה, יעו"ש) ומסיים ה'בת עין' 'יהי רצון שנזכה לזה' יהי רצון שזכותו תעמוד בעדינו לזה ולכל העניינים ברו"ג, אמן.

א פרייליכץ שאבע'ס

לתגובות ו/או לקבלת הגיליון מידי שבוע למייל שלחו בקשת הצטרפות ל:

holyfire6820@gmail.com